

- Fedor. — O să fie obosit. Zăpada e adâncă. (Ușa se deschide de vânt.)
- Rebeca. — Cine-i acolo?
- Fedor. — A deschis vântul ușa. (O închide).
- Rebeca. — Ce frîg e și numai avem lemne.
- Fedor. — Iarna se vestește lungă și grea. (Intră Rabinul și tatăl lui Fedor).
- Rebeca. — În fine, iată-te! Eram îngrijorată.
- Fedor. — Eram sigur că te voi găsi aici, tată.
- Bătrânul. — Ne-am întâlnit pe stradă.
- Rabinul. — Rebeca pregătește-ne ceaiul.
- Rebeca. — (Luând samovarul de pe dulap). Au uitat să ni-l fure.
- Bătrânul. — Unde l-ați ascuns?
- Rebeca. — În grădină. E un prieten din copilărie.
- Rabinul. — A fost cumpărat de mama mea de mult de tot.
- Bătrânul. — (Privindu-l de aproape). Ce lucrătură frumoasă.
- Fedor. — N'am mai văzut un samovar așa de frumos.
- Rabinul. — Cei bătrâni, numai puteau concepe lucruri atât de frumoase... În zilele noastre oamenii, nu știu decât să omoare...
- Bătrânul. — „Iubiți-vă unii pre alții“!
- Rabinul. — Iisus moare în sângele celor cari l se închină.
- Bătrânul. — „Iubiți-vă unii pre alții“... Unde e dragostea Lui.
- Fedor. — Au uitat-o.
- Bătrânul. — (Mângâindu-și barba albă, cu o voce foarte blândă). „Iubiți-vă unii pre alții“.
- Rabinul. — A iubit prea mult, a iertat prea mult, crezând că ucisese prin dragoste și iertare veșnicul instinct omenesc, instinctul răsunării. Numai această forță sângeroasă îmboldește popoarele să procezeze, să-și iubească copiii, să ucidă pentru ei, să fie asemenea fiarelor și să nădăjduiască o fericle trecătoare...
- Bătrânul. — Omul — fiară.
- Rabinul. — Nu există decât omul fiară. Acei ce au o altă credință sunt bolnavi visători, sau nebuni. Poate cineva, nega ceea ce spun?
- Bătrânul. — Acum câți-va ani ți-aș fi spus: Nu-i adevărat, dar astăzi... (Tăcere).
- Rabinul. — Copiii se nasc, ca să răzbune pe acei, ce n'au putut, lipsindu-le țaria, curajul, sau timpul — să pregătească pe alții pentru onor... Căci, o știm cu toții sângele își are mireasma lui.
- Bătrânul. — Și ea ne atrage.
- Rabinul. — Copiii se naște și părinții lui îi arată îndată o iubire neîmămurată. De ce? Pentru că această ființă mică și urâtă este unealta, unealta visată, așteptată, găsită. Atunci, începe o muncă amănunțită și obositoare, pregătirea copilului pentru groaznică menire, care-l așteaptă. Și crește într'o seră luminoasă și supraîncălzită.
- Bătrânul. — „Iubiți-vă unii pe alții.“
- Rabinul. — În dorința sângeroasă a războaielor și a revoluțiilor.
- Bătrânul. — Ca apoi, să se odihnească în liniște.
- Rabinul. — Și cu conștiința împăcată. (Un surâs ironic luminează chipul său obosit).
- Rebeca. — (După o pauză). Fierbe apa. (Către Fedor). Ia din dulap, patru cești.
- Bătrânul. — Să fumăm și să uităm că suntem oameni.
- Fedor. — (Punând ceștile pe masă). Și mai ales, că trăim în Rusia.
- Rebeca. — În această biată țară, care n'a fost decât un vis.
- Bătrânul. — Închiși în odăile noastre, să re-trăim trecutul!
- Rabinul. — Pentru aceasta trebuie putere și curaj. Iar eu sunt bătrân, bolnav și frica mă urmărește cu privirile ei fixe și reci.
- Rebeca. — Tată mai avem zahăr?
- Rabinul. — Puțin.
- Rebeca. — Va fi pentru oaspeții noștri. Unde e?
- Rabinul. — În cutioara de lemn.
- Rebeca. — (Aducând cutia.) Iată comoara. (Râde).
- Bătrânul. — (Către Rebeca.) S'o împărțim.
- Rebeca. — Veșnic același. (Și surâde drăgostos)
- Bătrânul. — Au trecut ani mulți de când copiii noștri se jucau împreună în grădină. Barba mi-a albit, puterile mă părăsesc și sunt aproape singur. În pământul umed și tăcut, am ascuns pe aceea care m'a făcut fericit timp de patruzeci de ani. Chipul ei, ochii ei albaștri și vocea ei blândă, sunt giuvaerurile mele, pe care le țin ascunse și pe care nici un soldat din armata roșie, nici un lucrător mârșav nu vor putea să mi le fure. Cu aceste iluzii, trăiesc fără să mă uit în jurul meu și merg spre o lume uoară și necunoscută. În curând voi avea raspunsul lui Christos. Voi ști, de ce a iubit atât oameni... (Tăcere). Și atunci voi înțelege patima lor pentru sânge. (O tăcere lungă.)
- Rabinul. — Și noi asemenea orbilor, căutăm un ideal pierdut în ceață. Voi îl numiți Iisus, noi Moise. Nebunie! Căci, nu vom ști, niciodată nimic. Iisus, Moise, Budha, nu sunt decât o singură ființă; Dumnezeu. (Pauză). Infinitul, necunoscutul, nevăzutul, ne copleșesc. Dumnezeu este pentru om, ceea ce este flacăra pentru fluture: îl atrage ca să-l distrugă
- Bătrânul. — Totuși, te duci la templu.
- Rabinul. — Mă apropii de Dumnezeu.
- Bătrânul. — Dar, intruchiparea Dumnezeului nostru este însuși distrugerea înceată.
- Rabinul. — Da. (Afară se aud strigăte și detunături de armă.
- Rebeca. — (Incet de tot). Ucid pe cineva.
- Rabinul. — Stingeți lumina. (Fedor stinge lumânarea. Iarăși strigăte și detunături).
- Rebeca. — Doamne!
- Fedor. — (Incet către Rebeca). Te vor ucid, fără să fi fost a mea. (Îi ia mâna și o sărută cu dragoste). Mă iubești, Rebeca?
- Rebeca. — De ce îți trebuie, veșnic, vorbe?
- Fedor. — Răspunde-mi, Rebeca. (Se aud gemete).
- Rebeca. — (Apropiindu-se de fereastră). E un rănit lângă casă.
- Rabinul. — Nu sta lângă fereastră. Cineva poate să te vadă.
- Rebeca. — Văd un bătrân... în zăpadă... Sânge împrejurul lui... N'a murit încă... Suferă... Numai e nimeni pe stradă... Soldații fără milă l'au lăsat în stradă, în zăpadă și în frig... Fulgii îi acoperă încet trupul. Auziți cum geme? (Toți ascultă).
- Rabinul. — Trebuie să-i venim în ajutor.
- Fedor. — Dar, dacă se reîntorc și nu-l mai găsim acolo?
- Rabinul. — L'au uitat... Mă voi duce eu. (Se îndreptează spre ușă).
- Fedor. — Nu, lăsați-mă pe mine.
- Rebeca. — Fedor!
- Fedor. — Ce-i?
- Rebeca. — Nu te duce!
- Fedor. — Trebuie. (Iese. Pauză lungă. Se deschide ușa încet și Fedor târâște în odaie, trupul unui bărbat).
- Bătrânul. — Să aprindem lumânarea.
- Rebeca. — Da... Cine e?
- Fedor. — Nu știu.
- Rabinul. — E rănit grav?
- Fedor. — (Incet). Așa îmi pare. (Rebeca aprinde lumânarea).
- Bătrânul. — (Privind pe străin). Cum se poate.
- Rabinul. — Ce?
- Bătrânul. — E contele Kusov.
- Fedor. — Contele Kusov?
- Bătrânul. — Da. (Îl privește de aproape). Rănit la piept.
- Fedor. — Mi se pare c'a murit.
- Rabinul. — Nu. Respiră încă.
- Fedor. — Încearcă să deschiză ochii. (Câteva minute tăcere).
- Contele Kusov. — Au... violat... pe fiica mea... În fața... ochilor mei... Copilul meu... drag... M'au ucis... Mor... Sărmana mea... copilă... Dumnezeu... a uitat... pe oameni... (Suspînă adânc). Apă! (Rebeca îi dă să bea. Contele bea și apoi închide ochii).
- Rabinul. — Moare.
- Contele Kusov. — Fiica mea!.. (Tăcere).
- Rebeca. — A murit.
- Bătrânul. — Da.
- Rabinul. — Setea de sânge.
- Bătrânul. — Patima lor.
- Rabinul. — Ucigașii, asemenea corbilor, caută pradă. În fața suferinței, ochii lor strălucesc... Mă doare cumplit... Imi vine să plâng... să plâng pe toți acești necunoscuți... (plânge. Toți privesc, în tăcere, cadavrul). Mă tem de aceste fiare. (Pauză). Oare frica mă face să plâng?... Poate... (Pauză). Am și eu o copilă... Rebeca!... Da... Și o iubesc... E viața mea... „Iubiți-vă unii pre alții“... Mi-e frică... mi-e frică... „Iubiți-vă unii pre alții“.
- Bătrânul. — Minciună!
- Rebeca. — Nu.
- Rabinul. — Nu?
- Rebeca. — Nu.
- Rabinul. — Iertarea, iertarea, poate fi adevărată? Nu este numai o iluzie?
- Rebeca. — Iubirea este lumina.
- Rabinul. — Atunci e noapte acum?
- Bătrânul. — Nu. Omul nu poate iubi.
- Rebeca. — Da tată, e noapte.
- Rabinul. — Mintea mea sfârșise prin a nega totul: pe Dumnezeu, iubirea, iubirea apropiului...
- Rebeca. — Tată!... Este oare ceva mai sfânt decât dragostea veșnică?
- Fedor. — (Incet), Rebeca!
- Rebeca. — (Lui Fedor, în șoaptă). Nu încă.
- Fedor. — De ce?
- Rabinul. — (Visător). Mi-e frică.
- Bătrânul. — De cine?
- Rabinul. — De oameni.
- Rebeca. — Dragostea va învinge întunericul.
- Rabinul. — Trebuie să iubim pe cei slabi. (Pauză). Când vor veni zorile?... Măine?... Niciodată?... Poate...
- Bătrânul. — Niciodată!
- Rabinul. — Aștept... zorile...

CORTINA

SCARLAT CALLIMACHI

Din pricina sârbătorilor de crăciun, „Punct“ va apare în număr dublu, cu un bogat material art stic, în zua de 3 Ianuarie 1925. Acest număr festiv va conține articole și desene semnate de: Kurt Schwitters, H. Walden, Juliette Roch, Nic. Aseiev, Ion Vinea, Marcel Iancu, Victor Brauner, Mișta Petrașcu, Dida Solomon, F. Brunea, Scarlat Callimachi, I. Voronca, M. Cosma, St. Roll, etc. Prețul acestui număr excepțional va fi de 5 lei.

REVISTA PUNCT

REDACTOR VICTOR BRAUNER
STR. BĂRĂȚIEI No. 37